

vort Forslag. Jeg vil som sagt ikke sige nu, at det var forsvarligt at blive staaende ved denne Grændse, men det skal jeg for Næsten senere komme til at omtale. Jeg veed, at den høitærede Conseilspræsident ikke holdt af Grændsen, han saade, at den var ham næsten modbydelig, hvilket for saa vidt var mig hjært at høre, i den Henseende — ja, jeg vilde ønske, at Grændsen var ham ligesaa modbydelig i alle andre Henseender, f. Ex. naar der er Tale om Valgretten. Jeg ønsker heller ikke flere Grændser trukne end høist nødvendigt, men her kunde det dog være, at det, naar Opgaven ikke skulde være uoverkommelig, vilde være nødvendigt at trække en Grændse, men det skal jeg senere komme til. — Det næste Forsøg blev altsaa gjort af Arbejderkommissionen. I dens Betænkning Side 80 ff., som jeg skal tillade mig at henvise ærede Medlemmer til, findes ogsaa et Forslag om Alderdomsforsørgelse, med Hensyn til hvilket der baade var et Flertal og et Mindretal. Dette Forslag lignede vort deri — jeg kalder det førstnævnte udtrykkelig vort Forslag, fordi jeg var med til at stille det, og fordi Flertallet i Thinget har stemt derfor — at det ogsaa sætter en Begrændsning. Den høitærede Finanzminister mente, at det var en saare uheldig Begrændsning, men det skal jeg nu ikke komme ind paa her. Begrændsningen laa nemlig i, at Forslaget sagde, at for det Første Arbejdsgivere ikke kunne faae Tilskud fra Statskassens Side, og for det Andet at de, der havde over $\frac{1}{4}$ Ed. Hartkorn, heller ikke kunde faae det; iøvrigt skulde der ydes Tilskud fra Staten og fra Kommunerne, og fra Kommunernes Side var det i den Henseende tvungent. Arbejderkommissionen havde regnet ud, at dersom alle de, der efter den Begrændsning, der var trukken, og hvorved en stor Del af Befolkningen ikke kunde komme med, vilde benytte sig af deres Ret og gaa med, vilde der aarlig blive udredet et Bidrag fra Statskassens Side af 11 Millioner Kroner, men den er naturligvis samtidig gaaet ud fra, at uagtet den havde trukket en Grændse, vilde dog ikke Alle benytte deres Ret, men at denne kun vilde blive benyttet af saadant Noget som en Femtedel. Det er iøvrigt et ganske vilkaarligt Skjøn, der her er trukket, om hvilket man jo ikke kan sige, hvorvidt det vilde holde Stil eller ikke, men benyttes denne Ret kun af en Femtedel, vilde Statskassens Tilskud altsaa blive c. 2—3 Millioner om Aaret, men deraf følger saa ogsaa, at man i saa meget mindre Grad kom til at yde nogen Hjælp. Der var et Mindretal, der vilde ind paa en Art Tvangssystem, hvorved Alle mellem 15 og 20 Aar skulde være Medlemmer,

og i saa Henseende stemmer Forslaget overens med et senere Forslag, der blev indbragt her i Thinget. Det var kun et Mindretal, der havde foreslaaet det, men iøvrigt tror jeg ikke, at det er af stor Interesse at komme ind paa at omtale dette Lovforslags Hovedpunkter, jeg har omhandlet et Par af dem, nemlig Begrændsningen og tillige det, at der paahydes et tvungent Tilskud fra Kommunernes Side, dog kun med $\frac{1}{4}$, medens de $\frac{3}{4}$ skulde udredes af Staten. — Jeg kommer nu til det næste Forsøg, der blev gjort, og for hvilket det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) var Ordfører. Der blev over det fra dette Things Side afgivet en Betænkning, som findes i Tillæg B. for Samlingen 1881—82, Sp. 1398 ff. Der var i Udvalget et Flertal paa 10 Medlemmer, som i en temmelig udførlig Betænkning sagde, hvad dets Mening var om dette Forslag. Jeg tør ikke sige, om det er det mest Karakteristiske ved det Forslag, som det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) indbragte, men det er i hvert Fald et af Karaktertrækkene derved, at det udtrykkelig bestemmes, at Alle i en vis Alder skulle bidrage med et Tilskud af 2 Ore daglig, og kunne de ikke selv gjøre det — det dreier sig om Alderen fra det femtende indtil det toogtyvende Aar — skulle deres Forældre, Børgere eller Husbonder gjøre det. I den Betænkning, som blev afgiven, vilde Flertallet ikke anerkjende Tvangsprincippet. Flertallets Betænkning gaar egentlig ud paa to Ting. Der siges, at vi maa have en billig Alderdomsforsørgelseskasse. Vi er kjende gjerne, at Alle ikke burde gaa ind i den, men da det kan være vanskeligt at trække Grændsen, ville vi dog ikke modsætte os, at Alle have Adgang til den. Den billige Alderdomsforsørgelseskasse skulde blive billig derved, at man dels satte Renten af Pengene til 5 pCt., og dels skulde Staten betale dens Bestyrelse og Administration. Det var det ene Punkt. Men det andet og i det Mindste for mig mere væsentlige Punkt — jeg kan jo ikke sige, hvorledes det har staaet for de andre Herrer — var, at der tillige af Kommunerne og Staten skulde ydes et klækkeligt Tilskud til de mindre Bemidlede, idet vi ganske vist tænkte paa, at der i denne Henseende skulde trækkes en Grændse, men det vil det ærede Medlem fra Odense (Falbe-Hansen), som dengang var Ordfører for den Betænkning, som blev afgiven, maaske senere faae Leilighed til at udtale sig om. Man formulerede det ikke nærmere, men det skulde gives gjennem de frivillige Fattigtasser, der saa skulde undergaa en Omordning f. Ex. med Hensyn til Valgsystemet i Lighed med, hvad Flertallet i den